

Перший промінь сонця, теплий, ясний,
У мою кімнату впав.
«О який ти бідний і нещасний! —
Він мені сказав. —

Як ти знідів, помарнів собою
І блідий став, ніби той папір.
Вийди в поле, радуйся весною,
Відживеш — повір!

Поведу тебе я понад ріки,
Де шумить сосновий темний гай,
Там знайдеш на серця болі — ліки,
Віднайнеш свій рай.

І повіє там на твою душу
Невмирущості могучий шум.
Я живу — значить, терпіти мушу,
А закон — не глум!

Перед оком там тобі з'явиться
Нев'януча світова краса
Й скаже: царство моє не кінчиться,
Я — на біль — роса.

Там почувеш в кожному шумі листя,
В леті птиць і в жужжанні комах
Той вселенський рух, що не кінчиться, —
Звідки ж смерті страх?

Там побачиш, що у всім творінню
Єсть своє життя, своя єсть кров.

Хоч зів'яне листя — квіт в корінню
Відживає знов.

Й погадаєш ти собі: мій Боже,
Як не гинуть трави і квітки,
Так не згинуть, не змарніють, може,
І мої думки.

Хоч їх нині б'ють вітри й морози,
Хоч їх злоба топче, ніби звір,
То колись засяють думи-сльози
Сяйвом ясних зір.

Розів'ються квітом на леваді
В тиху, ясну нічку маєву,
І будуть тим думам люди раді,
Й я в них оживу...

Як ти знидів, помарнів собою,
І блідий став, ніби той папір.
Вийди в поле, радуйся весною,
Відживеш — повір!»

Вецлар, 26.11.1917

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Під вечір»](#);